

ת"פ 3933/08/10 - מדינת ישראל נגד טי.אר.די אינסטרומ. בע"מ, יעקב צבי דוידוביץ, ישראל רמות, מיכאל ברזל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

07 פברואר
2016

ת"פ 3933-08-10 מדינת ישראל נ' טי.אר.די אינסטרומ. בע"מ
ואח'
לפני כב' השופטת מיכל ברק נבו

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשמים

1. טי.אר.די אינסטרומ. בע"מ
2. יעקב צבי דוידוביץ
3. ישראל רמות
4. מיכאל ברזל

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עוה"ד עידן שוורץ

ב"כ הנאשמים 1 - 3 - עו"ד גלית רוטנברג

ב"כ נאשם 4 - עו"ד יפעת מנור נהרי

נאשמים 2, 3 ו- 4 התייצבו

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין לנאשם 4

נגד הנאשם ו-3 נאשמים אחרים הוגש כתב אישום בחודש אוגוסט 2010. לאחר שהתנהל ההליך, כמעט במלואו, הגיעה המאשימה להסדר טיעון עם נאשם 4. היום עומד לפניי כתב אישום מתוקן, בעניינו של נאשם 4. גזר דין זה ניתן רק בעניינו, ולאחר שהנאשמים האחרים נתנו הסכמתם לכך שדינו ייגזר בטרם יסתיים עניינם, הכל בהתאם לסעיף 155 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982.

בהתאם לכתב האישום המתוקן, שבו הודה הנאשם, הוא שימש יועץ להנפקה של חברת TRD, היא נאשמת 1 בתיק. החברה, שעסקה בתכנון מכשירים בתחום הציוד הרפואי, פיתוחם, ייצורם ושיווקם, הפכה ביום 03.04.06 לחברה

ציבורית, לאחר הנפקתה בבורסה. הנאשם שימש יועצם ואיש אמונם של מייסדי החברה ומנהליה, נאשם 2 - צבי דוידוביץ, ונאשם 3 - ישראל רמות. הוא קיבל את מרבית כספי החברה לניהול השקעות באמצעותו, כשבאותה עת לא היה בעל רישיון ניהול תיקים, לאחר שהיתלה את רישיונו מרצונו.

ביום 03.04.06 פרסמה נאשמת 1 תשקיף על פי היתר שקיבלה מרשות ניירות ערך. היא הציעה לציבור לרכוש מניות ואגרות חוב המירות. בפרק 5 לתשקיף הצהירו מנהלי החברה בנוגע לייעוד תמורת ניירות הערך כי החברה מתכוונת להשתמש בכספי תמורת ההנפקה במהלך העסקים הרגיל שלה, ובהתאם להחלטות הדירקטוריון, כפי שתהיינה מעת לעת. עסקי החברה הוגדרו כמתייחסים לשני תחומי פעילות, שניהם בתחום רפואת השיניים.

במסגרת ההנפקה גייסה החברה סכום של 42 מיליון ₪ נטו, בקיזוז הוצאות ההנפקה. מיד לאחר ההנפקה, כאשר חיפשו מנהלי החברה אפיק השקעה לכספי ההנפקה, הציע נאשם 4 כי יופקדו כספי תמורת ההנפקה לניהול השקעות על ידו. הוא מונה, כמוסכם על נאשמים 2 ו-3, לנהל את תיק ההשקעות של החברה. החלטה זו לא הועברה בדירקטוריון. בהמשך לדברים אלה, ביום 04.05.06 העבירו נאשמים 2 ו-3 את מרבית כספי תמורת ההנפקה, בסך 39 מיליון ₪ לחברת "מגדל". תיק ההשקעות של החברה הורכב מכספי תמורת ההנפקה, בסך 39 מיליון ₪, והוא היווה כ-75% ממאזן החברה. שיעורו היה פי 2.4 מההון העצמי של החברה.

נאשמים 2 ו-3 הגיעו להסכמה בעל פה עם נאשם 4, הסכמה שעוגנה בהמשך בכתב, כי תיק ההשקעות ינוהל באופן ספקולטיבי. התיק הושקע באופן שהיה בו כדי לחשוף את כספי תמורת ההנפקה לסיכון ולהפסד, ובאופן ששינה את התמונה שבידי ציבור המשקיעים הן לעניין ייעוד תמורת ההנפקה, הן לעניין עסקי החברה.

ביום 08.05.06 החל נאשם 4 לבצע השקעות באפיקים ספקולטיביים, כגון השקעות באופציות מעו"ף. במהלך הרבעון השני והשלישי של שנת 2006 היה תיק ההשקעות של החברה נתון לחשיפה לסיכון ולהפסד כתוצאה מההשקעה האמורה.

במהלך הרבעון השלישי של 2006 החל תיק ההשקעות של החברה להפסיד כתוצאה מההשקעות באופציות על הדולר ואופציות מעו"ף סכומים משמעותיים, עד כדי הפסד יומי של כמיליון ₪ ויותר. סך ההפסד שצבר התיק עמד על כ-6.4 מיליון ₪ נכון ליום המאזן. לאחר תאריך המאזן ועובר לפרסום הדוחות הכספיים קיבלו נאשמים 2 ו-4 עצה מעורכי הדין של החברה כי על החברה לדווח בדיווח מידי על ההפסדים, כאמור. למרות זאת החליטו נאשמים 2 ו-3, בצוותא עם נאשם 4, שלא לדווח את דבר ההפסד בדיווח מידי והתעלמו מהמלצת עורכי הדין.

במהלך הרבעון השלישי של שנת 2006 היה נתון תיק ההשקעות בפני חשיפה רחבה להפסדים. נכון למועד המאזן של הרבעון השלישי (30.09.06) נוצרה לחברה חשיפה של כ-12 מיליון ₪. נאשמים 2 ו-4 היו מודעים למידת החשיפה שבפניה עמד תיק ההשקעות. החשיפה של תיק ההשקעות להפסדים משמעותיים כפי שצוין מהווה אירוע או עניין חורגים מעסקי התאגיד הרגילים, והעשויים להשפיע באורח משמעותי על שערי ניירות הערך של החברה, כהגדרתם בדין.

נאשמים 1-4 שהיו מודעים לאמור לעיל, נמנעו מלדווח לציבור המשקיעים על מידת חשיפת התיק לסיכון ולהפסד משמעותי, כנדרש בדין בדיווח מיידי. בכך נמנעו נאשמים 2-3 בצוותא עם נאשם 4 מלדווח דיווח מיידי כנדרש על פי חוק ניירות ערך, התשכ"ח - 1968 [חוק ניירות ערך], הכל - כדי להטעות משקיע סביר.

לאחר מועד המאזן נוצר לחברה הפסד נוסף, מעבר להפסד של 6.4 מיליון ₪ שבא לידי ביטוי בדוחות הכספיים, בסך 14.4 מיליוני ₪. ההפסד היה בידיעתם של נאשמים 2-4. הם גרמו לכך שבדוחות הרבעון השלישי הוסתר ההפסד ולא צוין במסגרת הבאורים של אירועים לאחר תאריך המאזן כנדרש על פי דין, תוך הסתרת שיעור ההפסד גם מרואי החשבון. נאשמת 1, על ידי מעשיהם של נאשמים 2-4 גרמה לכך שהוסתר מהציבור שיעור ההפסד, ולא צוין במסגרת הביאורים של אירועים לאחר תאריך המאזן, כנדרש על פי דין.

בעשותם כאמור הטעו הנאשמים את ציבור המשקיעים ומחזיקי האג"ח של החברה והסתירו מהם את שיעור ההפסד האמיתי שבו מצוי תיק ההשקעות של החברה. בעשותם את האמור לעיל לא קיימו הנאשמים את הוראות סעיף 36 לחוק ניירות ערך והתקנות שהותקנו מכוחו, וגרמו לכך שהדוחות הכספיים של החברה לרבעון השלישי של שנת 2006 לא הכילו פרטים נכונים והחסירו פרטים מהותיים, הכל כדי להטעות משקיע סביר.

בגין אלה, הודה נאשם 4 והורשע באי הגשת דיווח מיידי בכוונה להטעות משקיע סביר - אי קיום הוראת סעיף 36 לחוק ניירות ערך ותקנות הדיווח, עבירה לפי סעיף 53(א)(4) לחוק ניירות ערך ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 [חוק העונשין], וכן הכללת פרט מטעה בדוח כספי בכוונה להטעות משקיע סביר, עבירה לפי אותם סעיפים.

אדגיש פעם נוספת - גזר דין זה מתייחס אך ורק לנאשם 4, הוא הודה רק בכל הקשור אליו, והאמור לעיל - ככל שמתייחס לנאשמים אחרים, מובא על פי כתב האישום בלבד, לשם הבנת ההקשר, ואין בכך משום קביעה לגבי נאשמים 1-3.

הצדדים הציגו, כאמור, הסדר טיעון וביקשו שאכבדו. הם טענו לעונש כמפורט לעיל. עולה מדברי המאשימה כי העונש שהוסכם עליו אינו חורג ממידת העונש המקובלת בעבירות כגון אלה, אלא במידה קלה, ומדברי ההגנה עולה כי העונש המוסכם אינו חורג ממידת העונש המקובלת כלל.

הצדדים טענו ארוכות, טיעוניהם מפורטים לעיל, ועל כן לא אחזור על הדברים.

המסגרת לדיונו ידועה:

כאשר צדדים מגיעים להסדר טיעון, אין בית המשפט פטור מהחלת הוראות תיקון 113 לחוק העונשין. ואולם, היחס בין הסדר הטיעון לתיקון 113 נבחן מספר פעמים בשנים האחרונות בבית המשפט העליון. נקבע כי קיומו של הסדר טיעון המתייחס לעונשו של נאשם, בין שקובע טווח ענישה ובין אם עונש קונקרטי אינו מבטל את תכולת ההוראות שנקבעו במסגרת תיקון 113. אין בהסכמת הצדדים לעניין העונש הראוי כדי למנוע מבית המשפט לבחון את העונש המוסכם על

פי המבחנים הקבועים בחוק, תוך יישום הוראותיו. על בית המשפט לבחון תחילה את מתחם הענישה ההולם לעבירות שבהן הורשע הנאשם בהתעלם מהסדר הטיעון, ורק לאחר מכן לבדוק האם לאמץ את הסדר הטיעון בכפיפות למבחנים שנקבעו בפסיקה, למשל בע"פ 1958/98 **פלוני נגד מדינת ישראל** [25.12.02]. נקבע, כי במקרה של הסדר טיעון יש משנה חשיבות לקביעת מתחם ענישה, אשר לאורו תבחן על ידי בית המשפט סבירות הסדר הטיעון. על דברים אלה חזר בית המשפט העליון לאחרונה בעניין ע"פ 4301/15 **פינטו נגד מדינת ישראל** [05.01.16].

במקרה שלפנינו, הצדדים מתייחסים לדוחות של הרבעון השלישי בשנת 2006. מדובר בהפסד שהצטבר לאורך הרבעון, ועל כן מדובר באירוע אחד.

הערך החברתי שנפגע הוא הערך של קיום שוק הון משוכלל ושקוף. דיני ניירות הערך מושתתים, כידוע, על עקרון הגילוי הנאות. בשונה ממוצרים אחרים, ערכו של המוצר הנסחר - נייר הערך - אינו גלוי אלא נגזר מהזכות שהוא משקף, מערך החברה, והעסקה בו אינה מתקיימת ככלל על דרך של מפגש בין קונה למוכר. נייר הערך הוא מוצר ייחודי שמקנה זכויות משפטיות למחזיק בו וערכו נגזר מערכה של החברה שהנפיקה אותו. המידע הקשור לחברה מצוי כולו בידיה ובידי מנהליה ועל כן, כדי לעמוד על טיבו של נייר הערך, יש צורך בקיום מידע רלוונטי, עקבי ומלא, אשר יאפשר למשקיע הפוטנציאלי להעריך נכונה אם לבצע פעולה בנייר הערך. מאחר שהמידע הרלוונטי מצוי בידי מי שמציע את נייר הערך למכירה, ננקט הכלל של גילוי נאות, המטיל על המוכר את חובת הגילוי.

מידת הפגיעה בערך המוגן הייתה במקרה דנן לא מבוטלת. הסכומים הכספיים שבהם מדובר אינם פעוטי ערך. עם זאת, יש לשים לב לתיקון המשמעותי שחל בכתב האישום בעניינו של נאשם 4, אשר הפחית בצורה משמעותית את ההיקפים הכספיים המיוחסים לעבירות שבהן הודה.

בבואנו לבחון את מתחם העונש הראוי במקרה דנן, תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, חשוב מאוד לשים לב כי מדובר במידה רבה במקרה תקדימי: נאשם 4 אינו נושא משרה בחברה, אינו אחד משומרי הסף שלה וכל המידע שגילויו נדרש ושהיה בידיו היה גם בידי נושאי המשרה בחברה, שעליהם מוטלת החובה לגלות את המידע. קרי: אין מדובר במקרה שבו נאשם 4 הסתיר מנושאי המשרה בחברה את המידע. אזכיר, כי בדברים אלה אין משום קביעה חלוטה לגבי הנאשמים האחרים, אך מאחר שנשמעו ההוכחות בתיק עד תומן, דומני כי ניתן לומר שאין מקום לייחס לנאשם 4 הסתרה של המידע הרלוונטי מפני נושאי המשרה בחברה.

מתוך הדברים האמורים לעיל נגזר גם כי חלקו של נאשם 4 בביצוע העבירה אינו החלק הדומיננטי, מעצם העובדה שלא היה נושא משרה או שומר סף בחברה.

הנזק הפוטנציאלי וגם הנזק הקונקרטי כתוצאה מביצוע העבירות היה רב. זאת, הן בהיבט הכספי, כאשר הציבור לא קיבל בזמן אמת מידע שהיה קריטי להחלטת ההשקעה שלו, הן בהיבט הערכי, של הנזק לדימוי שוק ההון ולפעילותו התקינה. עם זאת, יש לזכור כי בכתב האישום המתוקן צומצם חלקו של נאשם 4 לאי הדיווח שהתייחס לשבועיים האחרונים של הרבעון השלישי בלבד.

לא ניתן לומר כי לא קדם תכנון לביצוע העבירה. יש לזכור, כי העבירה הנתענת אינה עצם יצירת הפסדים בתיק ניירות הערך של החברה, אלא ההחלטה שלא לדווח על כך. לפיכך לא אוכל לקבל את הטענה כי מדובר במקרה שבו לא קדם תכנון לביצוע העבירה.

הצדדים הפנו לפסיקה רלוונטית, שבה נדונו מקרים שבהם לא היה מדובר בנושא משרה בחברה, אף לא באחד משומרי הסף. יש לזכור, כי בשנים האחרונות חלה תמורה ממשית בענישה הנוהגת בעבירות ניירות ערך, ובשים לב לכך, יש לקרוא את פסקי הדין שנתנו במקרים דומים. עיינתי בגזרי הדין שניתנו בת"פ (מחוזי ת"א) 410-02-11 **מדינת ישראל נגד פסיפיקה אחזקות בע"מ** [21.11.12] בעניינו של נאשם 6, **יעקב בירנבאום**; רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נגד חברת השקעות דיסקונט בע"מ** [14.04.10], בעניינו של **שלמה כהן**; ת"פ (שלום ת"א) 8226/00 **מדינת ישראל נגד טריידקל בע"מ** [14.11.04], בעניינה של **איילת דרבסקי**; ת"פ (שלום ת"א) 3792/04 **מדינת ישראל נ' ידפז שירותי פלדה בע"מ** [13.07.04] בעניינם של **דוד כהן**, **יהושע כהן** ו**מאיר מזר**.

עיון בפסקי הדין, בשינויים הרלוונטיים לענייננו, מלמד כי טווח הענישה מתחיל במאסר בפועל שיכול ויינשא בעבודות שירות, ועד מאסר בפועל בין 18 חודש.

לפיכך, העונש המוסכם על הצדדים דנן נופל בתוך טווח הענישה האמור.

בהתייחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה יש לתת משקל בכורה לנטילת האחריות מצד נאשם 4, ואף שהמשפט התנהל במשך שנים לא קצרות, דומה כי הדבר לא היה לחינם, שכן כתב האישום בעניינו תוקן בצורה מאוד משמעותית נוכח דברים שנשמעו במשך ניהול ההוכחות. נוסף על כך, יש לתת משקל לכך שבעונש המוסכם בין הצדדים, הכולל מאסר בפועל, קיים גם קנס לא מבוטל של 140,000 ₪. לאלה יש להוסיף את נסיבותיו האישיות של הנאשם, התמורות שחלו בחייו (שלא לחיוב) כתוצאה מניהול ההליך, על כל המשתמע מכך. יש לתת משקל ממשי גם לעובדה שבמסגרת הסדר הטיעון המוסכם תוגבל האפשרות של נאשם 4 לכהן במשך תקופה של 3 שנים בהתאם לסעיפים 226 ו-251 א לחוק החברות, התשנ"ט - 1999 [**חוק החברות**]. יש לתת משקל גם לכך שהעבירות בוצעו לפני 10 שנים. אומנם, המשקל של נתון זה אינו גבוה גם מהטעם שניהול תיקים מהסוג הזה אורך זמן רב, וזאת לאחר שגם החקירה אורכת זמן רב, וגם מהטעם שנדרש ניהול התיק על מנת שהתמונה בכללותה תתבהר. הנאשם נעדר עבר פלילי, כמו מרבית הנאשמים בעבירות כגון אלה.

לאור כל האמור, החלטתי כי יש מקום לאמץ את הסדר הטיעון בין הצדדים, ועל כן אני משיתה על נאשם 4 את העונשים הבאים:

א. מאסר בן 4 חודשים, אשר יינשא בעבודות שירות בהתאם לחוות הדעת של הממונה על עבודות השירות מיום 24.12.15. לפי חוות הדעת יוצב נאשם 4 במרכז רפואי "מעייני הישועה" בבני ברק, ויועסק 5 ימים בשבוע, 8 וחצי שעות עבודה יומיות. הוא יחל בנשיאת עונשו ביום 25.2.16 ולשם כך יתייצב באותו יום בשעה 08:00 ביחידת עבודות השירות במפקדת מחוז מרכז.

- ב. מאסר בן 7 חודשים, אך הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם בתוך 3 שנים מהיום יעבור עבירה מסוג עוון או פשע לפי חוק ניירות ערך.
- ג. הנאשם ישלם קנס בסך 140,000 ₪, או יישא ב-12 חודשי מאסר תחתיו. הקנס ישולם ב-14 תשלומים שווים ורצופים, כאשר התשלום הראשון ייחל ביום 08.05.16.
- ד. הנאשם לא יוכל לכהן במשך 3 שנים וזאת בהתאם לסעיפים 226 ו-251א לחוק החברות.

ניתנה והודעה היום כ"ח שבט תשע"ו, 07/02/2016 במעמד הנוכחים.

מיכל ברק נבו , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נקבע לתזכורת ליום 24.2.16 בשעה 08:30 - 09:30.

נאשמים 2 ו-3 מוזהרים בחובת התייצבותם.

ניתנה והודעה היום כ"ח שבט תשע"ו, 07/02/2016 במעמד הנוכחים.

מיכל ברק נבו , שופטת

פ